

İnsan Demek Budur İşte

— safdeha · 05 Şubat 2016

Yemeye içmeye doya doya kandım
Çırılçıplak oldum soya soya kandım...

Bir ben vardım acı bana yar olurken
Hastalık esaret, dünya dar olurken!

Yeşil gördüklerim aslında sarıymış,
İlk gördüğüm anki fasılda aynıymış.

Her yanımı bir renk sarıyor rengârenk
Aslında güzele düşmanlık, var ahenk!

Neden eğildim ki kandım bir eylüle
Gidemedim nisan günleri behlüle...

Kurtarıcı var mı diye döndüm durdum
Bir ömür boyunca bu hayali kurdum.

Gülende ölerde bendim arenada
Çölünde su yokmuş dolandım beyhude.

Kim öğretti böyle peşin peşin köle
Yüzümde makyajım saçımda var jöle!

Her günah ağlattı her isyan dağlattı
Dünya dedikleri buyken kim bağlattı?

Yine aynı gece karanlık korkutur
Düşündükçe sözü arabesk türküdür.

Kanmak mı hoşuma gidiyor yol buysa
Neden düşünürüm terk etmeyen huysa?

Uyduktan sonra güneş doğduğunda
Aynı olacağım ışık boğduğunda...

Gelinler gibi hem ağlarım hem giderim
Kendimde şaşarım geçmişten beterim!

Düş olur hep gençlik, var mı hiç yaşlılık?
Dışı başka içi başka aşağılık...

Nisanlar eylüller aynı yağmurla yaş,
Sarılar papatyam toprağa eğer baş!

Süleyman cinleri çalışır dururlar
Benim gibi kanmış sineye vururlar.

Toz duman olmuştur virüs üşüştüğünde
Ölmüştür aslında baston düştüğünde!

Yığitsen ey Saffet dünyayı itele
Cehennem yaşarken cenneti ertele...

Ne kan nede kandır şüpheleri öldür,
Kalbine ilahi aşkı manen doldur!

Rab der "Elestü birabbikum" hali
İnsandır, cevabı "Evet" derse kulu...

Saffet Kuramaz